ſedda isſe ommaſt noreſt pölweſt. Jummal andko mo önſa isſale kalliſt hingamiſt, temma möistis niſuggusi asja lapſele öppetada."

„Peale ſedda on weel tähhele panna: „waeſid innimessi teiste waestele andma öppetada, on hopis ennam wäärt, kui neile tuimalt isſe anda; ehk, mis ſeddaſamma tähhendab: önſam on anda, kui wõtta. Kui paljo head on ſellega tehtud, kui meie noreſt pölweſt ſadik ſedda tödde laste ſüddamesſe istutame, et ükski innimenne, kui tal terwis kä, ni waene ei olle, et ta ka ommaſt kohhaſt teiſe waeſele ei wõiks head tehha. — Usſu mind, söbber, ſeſinnane laste luggu teggi mind tuhhat murret ja waewa, mis mind muido litſuwad, unnustama ja jalge alla tallama." Nenda räkis Kustaw ning ta näggo löi jälle punnetama. Mo südda läks ka lahkemaks ja röömſaks. Ka Anna olli tulnud ning wagguſi pealt kulanud. Minna agga ei wõinud muud teha, kui hakkaſin Kustawi pähhä kinni ja andſin temmale ſuud, et tubba plakſus, ööldes: kedda Jummal koolmeiſtriks panneb, ſellele annab temma ka koolmeiſtri ſüddant ja möistuſt, nago ſulle!" Kustas andis nüüd Annale kät, tömbas tedda omma rinna wasto ja kuiwatas ſuandmisſega ta wimaſt pissarat ſilmaſt. „Anna mulle andeks, Kustaw," ütles Anna, „ma ei tahha ſind mitte ennam omma ſilmapissarattega kurwastada." —

„Kannata, mo armas Anna," ütles Kustaw, „aega möda lähhäb ning peab keik paremaks minnema. Ka meie Eestirahwal tulleb tund, kus nemmad ärratundwad, et keige puduste ſeaſt koliöppetusſe pudus neile keige ſuremat kahjo teeb. Ka nemmad ſawad wimaks arro, et hea kool küllas on niſamma tarwis, kui hea kaew öue peal, kus rohkeste ja ſelge weſſi ſees. Siis tullewad ka need päwad, kus koolmeiſtrid ennam tuleſt ei pea ellama egga teiste lapſi kaswatades ommade pärraſt murres ollema." —